

ranceselskaber. Der er altsaa vel en stor Mængde Ulykkestilsælde, men naar jeg ser de Erstatninger, der ere udbetalte, er der endogaa en, der gaar ned, om jeg ser ret, til 3 Kroner, og andre, der gaa ned til 6 Kroner. Naar man altsaa her erindrer, at alle Arbejdere ere forsikrede, og at selv de allerubethdeligste Tilsælde derfor blive noterede og søgte erstattede, saa fremkommer der derved en Mængde Tilsælde. Jeg synes altsaa nok, at det er en stor Mængde Ulykkestilsælde, men der er ikke saa grumme mange alvorlige blandt dem. Det ærede Medlem skal gerne faa Visten at se. Der er herved imidlertid to Ting at bemærke. Den ene er, at Regeringen har paalaagt vedkommende Entreprenører kun at benytte indenlandske Arbejdere. Derved fremkommer en stor Mængde Ulykkestilsælde, thi deraf følger, at en stor Mængde Arbejdere ere fra selve Egnen og ere uvøvede i Arbejdet, hvad der altid kan medføre nogen Uansselighed og nogen yderligere Fare. Kun i Høsttiden har man tilladt at benytte fremmede Arbejdere, hvad der var aldeles nødvendigt, naar Arbejdet ikke skulde komme til at ligge stille. Det var den ene Ting. Det andet, der bringer Ulykkestilsældene frem, er, at da der er Forsikring for selv den allerubethdeligste Stade paa en Finger, søger man naturligvis at faa Erstatning derfor, hvis det er muligt. — Det samme ærede Medlem nævnte tillige, at Daglønnen ved Statsbanerne var for lille, i alt Fald paa visse Punkter, og at Staten skulde lønne lige saa godt som private Folk. Dette var egentlig Konklusionen. Hvis man imidlertid vilde blive staaende ved den Konklusion, tror jeg nok, vi kunde komme til at gøre nogle ganske artige Forhøjelser paa Budgettet. Jeg kan jo ikke vide, hvortil det ærede Medlem sigtede, og nu staar jo Statsbanernes Budget paa Finansloven, saa vi kunne nok komme til at tale om den Ting. Men jeg vil dog minde det ærede Medlem om, at i Fjor gennemgik man saa temmelig den Materie, saa jeg vil først se, hvortil det ærede Medlem har sigtet, saa kunne vi tale om det. Men den Sætning, udtalt ganske i sin Almindelighed, at Staten skal lønne lige saa godt som private Folk, tror jeg ikke er rigtig. Det forbyrder mig, at det ærede Medlem fremsætter den, thi den Side, hvortil det ærede Medlem hører, har tit nok fremhævet, at Statslønninger, der ogsaa indbefatte Esterløn, maa være en anden end den, man kan faa i det private Erhverv. Det er tit nok hævdet, og skal det modsatte hævdendes, saa er det i alt Fald noget nyt. Statsløn-

ningen, som udmærker sig ved sin Sikkerhed, sin Livsvarighed og sin Esterløn, forlanger det ærede Medlem skal sammenlignes med den private. Det har man aldrig før villet vedkende sig fra det ærede Medlems Meningsfællers Side her i Tinget, og jeg tvivler paa, at man, naar man alvorlig skal opgøre det, virkelig vedkender sig det.

De ærede Medlemmer fra Bornholm ere enige, de ere altid enige med andre Bornholmere i en bestemt Retning. De ere enige om, at de ville have flere og flere Penge, de ere enige om, at de ville have Penge særlig til Havneanlæg, de have faaet 5—600,000 Kr. i de senere Aar, Bornholm er ganske særlig favoriseret i denne Retning. De ere enige om, at de ville have Penge til Havneanlæg, fordi de ingen Sørbaner have. Jeg synes, at jeg har hørt alt dette før, men det værste er, at de nu ogsaa ville have Sørbaner, jeg er bange for, at det skal vække deres Stilling noget i denne Retning. Det ærede Medlem for Bornholms 1ste Valgkreds (Blem) talte om Sundtoldsafsløsningen og de mange Penge, Staten har faaet derved, og paa Grund deraf skulde vi gøre noget for Havnene og andre Forhold. Jeg tror ikke, det er værd at tale om disse gamle Slader. Jeg tror, der er gjort, hvad der med Billighed kunde kræves i Genhold til Sundtoldsafsløsningen. Det er bedre at faa Argumenter fra den nyere Tid, og de kunne vistnok ogsaa findes. De ærede Medlemmer ere som sagt enige om, at de ville have det mest mulige for Bornholm, og det fortænkter jeg dem slet ikke i. Derimod vil jeg tillade mig at sige — og i den Retning har jeg faaet Medhold hos andre Medlemmer her i Tinget, der ikke ere Bornholmere — at det forekommer mig, at der er gjort ret betydeligt for Bornholm, særlig i de senere Aar. Om der skal gøres mere, kan man jo overveje. Bæggede ærede Medlemmer talte om Sælhundefangsten paa Bornholm og mente, at Indenrigsministeren ikke har villet støtte Sælhundefangsten paa Bornholm, medens han har støttet Sagten paa Sælhunde i det øvrige Land; men det er ikke rigtig. Jeg skal tillade mig at oplyse, at Fiskeriforeningen for Bornholm og Kristiansø havde i 1888 ansøgt om et Tilskud til Anskaffelse af Garn. Man tilsaagde Foreningen et passende Beløb til Garn, naar den fremkom med nærmere Oplysninger om Udgifterne og stillede Foretagendet under Regeringens Kontrol. Herefter foretog Foreningen intet, den vilde ikke underkaste sig Regeringens Kontrol, den vilde have en stedlig Kontrol. I 1890 gentog Foreningen sit Anbragende og opgav Udgiften til 2,534 Kr., nemlig 1,634